

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Talio, Sev Metiens Et Remetiens Mensvra

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1650

§. 2. Historia mirabilis de bonorum operum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52346)

bet. Hoc edictum, inquit Vlpianus, summam quod
 habet aequitatem, & sine cuiusquam indigna- quisque
 tione iusta. Quis enim aspernabitur, idem jus iuris
 sibi dici, quod ipse alys dixit, vel dici effecit? Ne-
 cesse est ergo, ut quod ipse quis in alterius perso-
 na aequum esse credidisset, id in ipsius quoq; per-
 sona valere patiatur.

§. II.

*Historia mirabilis de bonorum operum retalia-
 tione.*

Coniugum par erat, vitâ dispar. Vxor Ex Gema
 pia, impius maritus. Vt ergo illa hunc Deo ma Fid.
 lucraretur, in talem modum Dei Matrem Vngari
 rogavit: O Dei & misericordiæ parens, Si Min. ser.
 tu meo, & ego tuo loco essem, quid, & quo 70.
 pacto velles à me, pro te, orari, fierique? Id Et Sten-
 igitur nunc tu ora, & impetra pro me, pro mat. Ma-
 que impio meo coniuge, Reduc illum, obse- riano 11,
 cro, ab iniquitate & v'suris suis in viam ju- Iunij.
 stitiæ, ô misericors Virgo. Sic precata, ali-
 quot religiosos ad prandium inuitavit; neq;
 sanè inuito coniuge, qui eos comiter exce-
 pit, sed illam legem, condicionemq; posuit,
 ne quis inter conuiuandū, sermonem vllum
 de Deo, deq; rebus ad animæ salutē pertinē-
 tibus inferret. Neque enim tales offas in
 suam esse mensam inferendas. Ibi lætitiæ &
 lauti-

lavitia; locum esse. Illi ingenijs hominum se accommodare, & tempori seruire gnari, accepta condicione, inter dapes lætè agebant; neq; sacra homini profano obtrudere inuito voluerunt, opportunitatē expectandam rati. Epulo autem finito, vnus suo, & ceterorum nomine, cū liberalitatem eius laudasset, in vicem gratiæ referendæ, hoc inquebat, documentū à me cape: *Omnia quæcumq; vis, vt faciant tibi homines. & tu facito illis, & quod tibi non vis fieri, alteri, ne feceris.* Si Deus esses, ab hominibus velles præcepta tua seruari; te & matrem tuam amari ex tota mente, Eucharistiam frequenter sumi, à nullo blasphemari, à nullo proximum decipi vel occidi, à nullo domum tuam spurcitijs & immunditijs inquinari. Hoc breue documentum, ita altè in præcordia illi descendit, vt vberes ei lacrymas excuteret. Itaq; die altera, toto in ea regula exequenda animo versans fortè ibi transibat, vbi conspexit molitorem, in rota, quam nimbus & inundantes aquæ axi suo excusserant, restituenda vehementer laborantē. Subijt ergo animum illius hesterni documenti memoria. Et hem, inquit, si tu iste molitor esses, nonnè velles alios venire tibi auxiliatum? Mox igitur ex
equo

Matth. 7.
12.

equo defiliens; idem facere jubet famulos
comitantes. Ita coniunctâ operâ rotam in
locum suum reponunt, cum tanta molitoris
admiratione, quanta lætitia. Addit deinde
aliud beneficio beneficium, nam & damnum
illi illatum sarcit. Mox prioris vitæ poeni-
tens, atque in virtutem pronior, vxoris
præsertim instinctu, quidquid alieni posside-
bat, ad dominos remisit. Cogitabat enim,
etiam se sua, si qua essent apud alios, libenter
recepturum. Exinde semper doctior, profici-
ebat ita, vt quemcumque obuium aspexis-
set, semper documenti sibi à Religioso dati
meminisset. Ea mente cum esset, incidit in
hominem mendicum, non inopia solùm, sed
& morbis oppressum, qui stipem peribat.
Ibi tacitè mens illi suggessit, quid, si tu men-
dicus ille esses, tibi fieri optares? nonnè sti-
pem dari? Dabo igitur. Enimuerò optares, te
domum duci. Ducam igitur domum. Quin
& ad mensam te admitti desiderares. Ad-
mittam igitur ad mensam, & tamquã Chri-
sto seruiam. Et quia crescebat semper in pe-
ctore illius diuinus ignis magis, ac magis, eò
se documentũ illi traditum extendit, vt fœ-
dum illud & vlceribus coopertum mendica-
bulum à cœna, in proprium cubile deduce-
ret,

C

ret,

ret, atq; in suo & lecto collocaret; cogitabat enim & sibi gratum futurum, si id fieret similiter ægotanti. Quin & illud dictabat eadem regula charitatis: Si tu tam exhaustis viribus cum morbo colluctareris, nonne velles tibi aliquem astare, & vigilem excubare? Velles utique. Excubabo igitur & ego isti. Altera iam transierat noctis vigilia, cum inter gemitus audiit miserandum in modum exclamantem ægrum, ac dicentem: Ah, ut sitio! heu siti enecor! moriendum est mihi, nisi quis me frigida refocillat. Quam vocem ubi intellexit excubitor, protinus ita se se ipsum est allocutus: Si tu ita constitutus siti arderes, nonne velles tibi ab alio gelidissimum haustum afferri? Velles utiq;. Itaque sine mora cucurrit, atque properè aquam è puteo haurire cœpit. Nimia properatio fecit inattentum; immò diuina prouidentia, quæ pro haustu aquæ frigidæ, cælum promissit, eum cælo maturum iudicauit. Nam dum ille festinanter situlam è puteo attrahit, attractus est ipse, urnâ aquis gravidâ præponderante, submersusque expirauit. Facto die, duos familia desiderauit; nam neque mendicus in lecto, neque herus in domo repertus est. Diu, multumque requisitus, neque in-

uentus

uentus cum esset, fuit, qui se eum, media circiter nocte, per scalas descendentem audiuisse diceret. Adeunt igitur puteum in atrij umbilico stantem. Inspiciunt curiosius, reperiuntque in caput præcipitem lapsum, & aquis suffocatum. Fit clamor, concurritur, luctus ingens omnes inuadit, sed mox in admirationem & gaudium mutandus. Nam postquam eum iniectis funibus, resupinum è puteo extraxerunt, collum aureo torque ornatum videbatur, ita splendebat. Sed non erat torques; litteræ erant supra aurum effulgentes, quæ hanc sententiam expresse-
rant: **PRIVSQVAM HOC CORPVS IN AQVA ERIGIDVM FACTVM EST, ANIMA ILLIVS AB ANGELIS IN CAELVM PORTATA EST.**

§. III.

Misericordie apud Deum retributio.

Ecce tibi talionem, & retaliationem. Quemadmodum enim opera iniustitiæ, ita & opera misericordie suam habent compensationem; neque maior est spes diuinæ misericordie impetrandæ, quàm si in opere misericordie ipsi moriamur. Hac opera sunt insignia, atque ornamenta eorum, qui ut nobiles & illustres Dei Filij se gerunt. Misericordia est torques aurea, qua se sponso suo
C 2 animæ